

Wat als de spreker nogal radicaal is?

Het bestuur van de Protestantse Kerk Amsterdam heeft afstand genomen van uitspraken van een evangelische jongerenwerker op een gezamenlijke jongerengebedsavond. Kunnen ze in Amsterdam wel samenwerken met vaak radicale evangelische en migrantenchristenen?

door onze redacteur
Gerard ter Horst

AMSTERDAM – De Protestantse Kerk Amsterdam onderhoudt, volgens eigen zeggen, al jaren een „vruchtbare dialoog” met moslims. Langzamerhand lijkt de tijd ook rijp voor een dialoog met evangelische en migrantenchristenen, leert een incident deze week. Ds. Hanna van Dorssen, communicatieadviseur van de kerk, beaamt dat. „We zullen het gesprek, de dialoog, ook met deze kerken aan moeten gaan.”

Wat is er aan de hand? Zaterdagavond had een Prayer Night voor jongeren plaats in Amsterdam, ter afsluiting van de Week van Gebed. De organisatie was in handen van verschillende protestanten en evangelische kerken. Als spreker trad Martin Pocornie op, jeugdwerker in Volle Evangeliegemeente De Rots in Amsterdam-Oost. Hij deed een stevig appel op de aanwezigenden van het geloof te getuigen, ook onder moslims.

„In de media worden alleen maar problemen getoond, zoals met de moslims. Daar kunnen we over gaan klagen, maar we kunnen het ook bij God brengen. We moeten voor de moslims gaan bidden. Hoe mooi zou het zijn als ze allemaal Jezus leren kennen, en al die moskeeën neergehaald worden!” In het

Pocornie spreekt op de Prayer Night. | foto Christiaan Zielman

algemeen, zo zei hij ter afsluiting van zijn toespraak: „Kijk om je heen. Zou je al die mensen de hel gunnen? Want daar ga je heen als je niet in Jezus gelooft!” Het verslag in het *Nederlands Dagblad*, én het tussentijdse vertrek van een groep jongeren die zelfde avond uit onvrede met Pocornies uitspraken, zo vertelt Van Dorssen, brachten het bestuur van de Protestantse Kerk Amsterdam er woensdag toe afstand te nemen. „Dit soort uitspraken gaat over de grens van ons belijden heen.” Daarover heeft het bestuur enkele „piketpalen willen slaan”.

Geschrokken

In de verklaring stelt Redmer Kuiken, voorzitter van de algemene kerkenraad, „zeer geschrokken” te zijn. Ook stelt hij dat Pocornies uitspraken „in het geheel niet passen bij de missie van de Protestantse Kerk Amsterdam om Gods liefde in de stad gestalte te geven”. De verklaring roept verschillende vragen op. De Protestantse Kerk

Amsterdam wil graag de banden met evangelische en migrantenkerken aanhalen, maar is dat wel mogelijk als ze inhoudelijk zo verschillend – om niet te zeggen tegenstrijdig – hun geloof belijden? Een andere vraag is of protestants Amsterdam er zelf zo uniform over denkt?

Wat laatste in ieder geval niet, zegt Kuiken zelf. Binnen de ene protestantse gemeente spreken kerken van uiteenlopende signatuur met elkaar, van Gereformeerde Bond via evangelisch tot vrijzinnig en luthers. En ook met andere kerken en geloofsge-meenschappen wordt gesproken en samengewerkt. „Daarbij zijn er voor ons wel grenzen in wat je kunt zeggen.”

Volgens Kuiken en Van Dorssen raakte het vooral dat Pocornie over het neerhalen van moskeeën en over de hel sprak. Met een uitspraak als ‘ik hoop dat alle moslims Jezus leren kennen’ zouden beiden geen moeite hebben gehad. „Dan verwoorde je het toch heel anders.” Een leerpunt, zo zegt Van Dors-

sen, is voortaan vooraf een gesprek met de spreker te hebben over diens te brengen boodschap. Een tweede, ingrijpendere punt is de noodzaak van bezinning op samenwerking tussen haar kerk en evangelische en migrantenkerken, zoals deze nu in de Week van Gebed gestalte kreeg. Ze ziet de samenwerking niet stuklopen, maar er is wel reden het gesprek, de dialoog aan te gaan. Dat kan volgens haar ook betekenen dat de Protestantse Kerk Amsterdam met sommige radicale evangelische en migrantenkerken niet langer samenwerkt, zegt ze. Intussen wist Martin Pocornie tot gistermiddag officieel van niets. De verklaring van de algemene kerkenraad is hem niet ter ore gekomen, evenmin is er bij zijn weten contact met hem gezocht. „Daar ben ik heel verbaasd over. Als u mij niet had gebeld, had ik van niets geweten.” Ook tijdens de gebedsavond is hij niet aangesproken op zijn woorden, zegt hij.

Hel

Volgens Kuiken wordt Pocornie op korte termijn uitgenodigd voor een gesprek. „Ik vind dat we altijd bereid moeten zijn tot gesprek, en in dit geval willen we zeker ook met hem praten.” Pocornie laat weten dat het nooit zijn bedoeling is geweest wie dan ook pijn te doen of te kwetsen. „Als er iets is waar ik duidelijk over heb willen zijn, is het dat Jezus de weg, de waarheid en het leven is. Dat leert de Bijbel. Als ik de gelegenheid krijg te spreken, zal ik áltijd over de liefde van Jezus spreken.” Dat het protestantse kerkbestuur geprikkeld is door het woord ‘hel’, begrijpt hij niet. „Voor mij

is de hel net zo reëel als de hemel. Als je daardoor geprikkeld raakt, dan raak je volgens mij door veel in de Bijbel geprikkeld.”

Het incident raakt een gevoelige snaar binnen de Protestantse Kerk Amsterdam, zegt ds. Bas van der Graaf, voorganger van de Jeruzalemkerk, die een reformatorisch-evangelisch karakter heeft. Of Pocornie zich ongelukkig heeft uitgedrukt, kan hij zo niet beoordelen. Maar er is in protestants Amsterdam volgens hem een gevoeligheid voor exclusieve uitspraken, bijvoorbeeld dat het geloof in Jezus Christus beslissend is, zoals in zijn gemeente wordt geleerd. „En dit is volop in discussie als we samen spreken over de missie die we als kerk in de stad hebben.”

Volgens hem is voor velen binnen de Protestantse Kerk Amsterdam de gedachte daarbij leidend dat de kerk alleen wervend kan zijn in de stad wanneer ze in dialoog gaat met moslims en andere religies, en daarbij ‘inclusief’ denkt. Dat het bestuur er snel bij is om afstand van Pocornie te nemen, vindt hij daar een uiting van.

Anderzijds, op het moment dat je wilt samenwerken met evangelische en migrantenkerken is een van de consequenties dat vaker het exclusieve standpunt zal klinken dat het geloof in Jezus Christus bepalend is, denkt Van der Graaf.

Hij verwacht dat binnen protestants Amsterdam over dit voorval gesproken zal worden. „Ik begrijp ook wel dat het lastig is voor sommigen: er liggen weer vragen op tafel waarvan ze dachten dat we die achter ons hadden gelaten.”